

אגמיות מצויה:

מראה:

אכבעותיה של האגמיות מצוידות בקרומי שחיה. קרומי שחיה אלה מאפשרים לאגמיות לצלול לעומק ולהשיג את מזונה.

האגמיות היא עוף של אגמים, ברכות ומים פתוחים.

והעין ברובו, למעט המקור והמצח הלבנים צבע ניצוי הגוף אפור, הראש שחור אין הבדלי ניצוי בין המינים ואין שוני בניצוי עם הילופי העונות. ניצוי האדומה הצעריריים חום-אפור, החזה והבטן לבנים בהירים.

לגווזלים שיער פלומתי ודיליל בראשם, בגווני כתום וסגול.

להבדיל משאר מיני הרלייתים, גוף האגמיות רחב ולא פחוס מצדדיו. אורך גופה של האגמיות 45–36 ס"מ, ואורך כנפה 22–20 ס"מ, מוטת כנפייה 75–68 ס"מ ומשקלה 865–500 גרם. הכנפיים קצרות ורחבות והזנב קצר במיוחד. הרגליים בינוניות באורךן ואכבעותיהן ארוכות מאוד. לאורך כל אחת מ-3 האכבעות הקדמיות נמשך קром שחיה רגליים אלה מתאימות הן לשחיה והן להליכה. גלוני.

נדידה והתנהגות:

האגמיות המצואיה היא עוף חורף שכיה ביותר בנופי המים והנצג היחידי מהסוג בישראל לעתים אגמית בארץ. האגמיות הנודדות והחרופות מתחילה ל התקבץ בבריכות הדגים כבר בספטמבר.

או חלה עלייה ניכרת במספרן בישראל, והוא מגיע לשיאו בנובמבר באוקטובר בראשית דצמבר.

לאחר רדת גשמי החורף נראות האגמיות גם בשוליות החורף ובמאגרי המים, והן נפיצות כמעט בכל משטח מים. לעתים אפשר לראותן בקבוצות צפופות גם בבית.

האגמיות, התחיה במים פתוחים, חברותית יותר מאשר בני המשפחה האחרים התחים בדרך כלל בבדידות בסבכים. לרוב פוגשים את האגמיות בלักษות גדולות, המונעות לעיתיות אלפי פרטים. האגמיות אף דוגרת במושבות דليلות. לעתים קרובות חורופות האגמיות בשכנות ולשחפים לברווזים.

אף כי האגמיות שואה באיטיות יחסית ורגליה מותירות שובל במים, עדות לפעלולות המאויצת, היא שמה מבטהה במים, ובעת סכנה תתרחק מהגדה אל לב הברכה או המאגר.

רק כשהסכנה קרובה רציה האגמית על פני המים וטופחת בכנפייה בחזקה ובמהירות. לאחר שהיא מתרחכת מהגדה תמשיך לשחוות בנדנודי ראש וצוואר. לעיתים ניתן לראותה להתקת אגמיות רציה על פני המים ומותירה אחריה שובל של קצה, כשהאליו מתלווה קול משק כנפיים ותשדוש רגליים. פרט לנדייה מריריה האגמית רק לעתים רחוקות, ואז מתגלית הכנף הקצרה והרחבה. מעופת כבד וחזק והרגליים מותוחות מעבר לזרב הקצר.

נדידת האגמיות צפונה מתחילה כבר בסוף פברואר, אך עיקרה מתרחש בשלך חדש מרצ. באפריל נעלמות האגמיות מרוב מעונות החורף, ולמשך הקיץ נותרים אך פרטיהם מעטים או קבוצות קטנות. לעיתים רחיקות נמצאת גם קינון של אגמיות בארץ. עד היום ועד למישור ועמוק החולה ידוע על כ-15 קנים שלן ברהבי הארץ, ממאגרי הגולן ולמאגר ירוחם החוף.

בתקופה הקינון מתפתחת אצל האגמיות תוקפנות טרייטוריאלית, אך זו מוגבלת לסביבה מגושם, והוא נבנה במים רדודים ומוסתר בסבך. הזכר מביא את חומריו הקנו בלבד. הקנו הקינון ואיilo הנקבה מניחה אותו.

התזונה:

אך מעדיפה ומרבה לאכול מזון צמחוני: עלים, זרעים, פירות, ניצנים, האגמית אוכלת כל כתנים או אף דגים וחרקים רכיכות, תולעים: וגביעולים יロקיים. היא ניזונה גם מן התי מתרים שהוא משיג בצלילה. האגמית אוכלת לרוב תוד כדי שהיה, אך מרבה גם לצלול. צלילתית שתחיה ונמשכות זמן קצר, ולאחר כל צלילה היא נחה קמעה. כשאגמית צוללת עוקבים אחריה שחפים, ולעתים קרובות הם חומסים אותה בהגיחה מן המים. בברכוות הדגים אוכלות האגמיות תערובת המירועות לדגים.

לעתים מזומנים יוצאות האגמיות מהמים אל גדת הברכה ואך מרחקות לשדה זרוע או לשדה בור ואוכלות בו ירך צעיר. בעת הסכנה הן נחפזות בהליכה-ריצה חזרה למים. האגמיות אוכלות ביום, ובלילה הן ישנות.

רבייה:

זהו מוטלות מדי 3–1 ימים. הדגירה מתחילה עם הטלת האגמית מטילה 6–10 ביצים כמחצית הטלה, ושני ההורים לוקחים בה חלק. משך הדגירה 21–24 יום. הבקעה הא-הפרוחים פלומתים ושהוריהם, אך בצוואר, בעורף ואף בגב משתמשות. סינכرونית אצלם נוצחות חרוכות בגזון תפוז. האפרוחים נותרים בקן 3–4 ימים, האם ממשיכת לדגור עליהם והאב מביא להם מזון. אחר כך מתפצלת המשפחה, וכל אחד מההורם מטפל לבדו בחלק מהאפרוחים. האפרוחים דואגים למזונם בכוחות עצםם בהיותם בני חודש לערך. הם מסוגלים לעוף כ奢ם בני כחודשים ואז הם גם נעשים עצמאיים. לבגרותם המינית הם מגיעים בגיל שנה-שנתיים. לפי נתוני טיבוע עשויה האגמית להגיע לגיל 19 שנה.

אנפה אפורה:

תפוצה:

האנפה האפורה היא עוף בעל אזור תפוצה נרחב מאוד. היא חיה דרך ארצות המזרח ועד דרום-מזרח אסיה ובכל רחבי אירופה ובסקנדינביה בבריטניה. היא חיה במקומות שונים בזכות התכונה שלה להתקיים בתנאי אקלים שונים אחד בריטניה וסקנדינביה) ועד ליערות גשם (מהשני, מהקוטב הצפוני (ודרום-מזרח אסיה אינדונזיה) טרופיים.

אך הלהקות בשאר. הן להקות יציבות, להקות האנפה השהיות במערב אירופה האנפה האפורה חורפת בחלקים הטרופיים. דרומה בחורף חלקי אירופה נודדות ובחינות הימ התקון של אפריקה.

באיזה, האנפה האפורה. בין ארצות הימ התקון הלהקות חולפות וחורפות בישראל, כשהלהקות. והחופים הצפוניים של חצי הארץ ימי חולפת מעל מישור החוף הזרות צפונה הן חולפות דרך הערבה.

מאפיינים פיזיים:

האנפה האפורה היא עוף גדול: גובהה כמאה ס"מ, משקלה כ-2 ק"ג, רגלייה וצווארה ארוכים מאוד, ואורך המקור של האנפה כעשרה ס"מ. כנפייה של האנפה מעוגלות ורחבות ומכאן, ומגיעות לאורך של 185 ס"מ. גבה, כנפייה, עורפה ושוליו צווארה צבעים באפור ראשה, שמה. ציצית הראש של האנפה האפורה וקדמת הצוואר שלה צבעים בשחור והאישון שלה עגול בטנה והחלקים התתתוניים בגופה, לבנים. עיניה צהובות.

תזונתה:

האנפה האפורה אוכלת בכל יום כ-20% זוחלים, תולעים, סרטנים, צפרדעים, רכיכות, דגים מכל משקלה. על מנת ללכוד דגים, קופאת האנפה על עומדה מבלי לזוז במשך זמן רב, כאשר הדגים חשובים שה"פסל" לא יכול לפגוע בהם לרעה, הם מתקרים, והאנפה טורפת אותם במקורה הארוך והחד.

רבייה:

הנקבה מטילה בדרכּ כלל באירופה, על העצים ודווגורה האנפה האפורת מקננת שני בני הזוג דוגרים במשך 25 ימים. בגיל שנתיים עד חמישים ביצים בצבע טורקיז בקן האנפה ליצאת מהקן, ובגיל 7 שבועות הם עוזבים את הקן וחוזרים 10 ימים יותר גוזלי אליו רק מדי ערב. בהגיעם לגיל חודשיים נהיים הגוזלים עצמאים וועזבים את הוריהם.

האנפה והאדם:

צדו את האנפות בעבר היה זאת משובם שהאצילים, המין היה מצוי תמיד בסכנת הכחדה אחרים. גם ובדורסיו יום האפורות בתור תחביב, בשלשם כך הם הסתייעו בבזים היו צדים את האנפות האפורות מפני שהאנפות היו אוכלות להם את הדגים ומהבלוט בפרנסתם.

וכריית עצי הקינון של האנפות הגורמים כיום לסכנת ההכחדה, הם ייבוש הביצות האפורות, הנעשים על ידי אדם. אך ישנן יומי חברות המגינות על האנפה האפורת, ונעים מאמצים רבים בעולם כדי למנוע את ההכחדה.

Roy Israel Hazan 2014

כפן ללבך

מאפיינים:

הכפן הוא עוף גובה המגיע לגובה של 75–90 ס"מ. הוא חי באזורי חמים או ממוגנים, אורך כנפיו מגיעה ל- 40 ס"מ, ובעת וביצות נחרות, אגמים ומצוי בקרבת מקווה מים מגיעות ל- 120 ס"מ. משקלו כ- 1.5 ק"ג ואף יותר. אורך מקورو כ- תעופה מوطות הכנפיים 21 ס"מ והוא שטוח ומתרחב בקצתו כמו כף, ומכאן שמו "כפן".

ושולח בעורתו חרקי, הכפן מוציא את מזונו בעזרת מכוון הארדין, אותו הוא מניע בבויז וסרטנאים צפרדעיים, רכיכות, ('וכו כולכיתיים, בריוומאים, שפיראים) מים. לעומק רב מעולה, ומכצע צלילות הוא שחין.

הנקבה מטילה בין

2 ל- 5 ביצים לבנות, ושני ההורם דוגרים עליהן לסיירוגין. האפרוחים בוקעים זה אחר זה, כשהם עזורים ואין מסוגלים לטפל בעצמם, וההורים מאכילים אותם באוכל שנייה. מקورو של האפרות, קצר וישר והוא מקבל את צורתו על ידם ומוקא אשר עוכל האופיינית, רק בהגיון העוף לבגרות.

©LIOR KISLEV

©LIOR KISLEV

פרפור עקود

השייך למשפחה, פרפור הוא מין יחיד בסוג (שם מדעי) **פרפור עקוד** (Ceryle Rudis). השם ניתן לו משום שהוא מרובה לרפרף-לפרפר מעל פני המים. הפרפור העקוד נפוץ בכל אזור אפריקה שמדרומו לשירה. ועד סין מטורך ובדרום אסיה, העקוד העוף המצטיין ביכולת הצלילה שלו בישראל עוף יציב. הפרפור העקוד הוא העוף המצטיין ביותר ביכולת הצלילה שלו בישראל מגובה רב.

תכונות:

שחור ובולט בו בולטות מקדקו. הראש ונוצותיו לבן צבעיו של הפרפור הם שחורים והרגליים שחורים. העין שחום. המקור צבע קשתית. והסנטר הלחים,plibנים של פס הגב הנוצות של חלקי הגוף העליוניים שחורות אך עטרות בפס לבן דק. פרטיה המבנה דומים שחורות ומוכתמות לבן. אך כנף הפרפור ארוכה יותר. הכנפיים לפרטיו של לבן חזה הזוג שחור וקצתו עטור לבן. מבט מלמטה הגחון, סוככות הכנפיים התחתונות ורוב אורכו של אברות הכנף הם לבנים, וכן נוצרת צללית כמעט לבנה.

הזכר והנקבה דומים זה לזה, אלא שלזכר שני פסים שחורים לרוחב החזה, העליון רחב והתחתון צר ואילו לנקבה שני כתמים שחורים בשולי החזה, מעין פס אחד לא סגור.

ולא שחור, הצעיר דומה לבוגר אך בחזווע ענק אפור. אין הבדל בין נוצות השנה ושולי נוצות סנתרו וקדמת צווארו עטרות בפס אפור דק.
וממשקלו כ-80 גרמים, אורכו של הפרפור עקוד כ-27 סנטימטרים.

הוא מצוי ליד מקווי מים אך מזדמן גם בחוף הים. עוף זה חברותי יותר מבני משפחתו ולעיתים אפשר לראות במשך היום פרפורים אחדים הושווים יחד. באזורי נוהגים להיאסףعشורות פרפורים ללילה מקובצת, נחל תנינים מסוימים,

לרוב מאתר הפרפור את הדגים "ממברע על" – רפרוף גבוהה. הפרפור ניזון בעיקר מדגים מעל פני המים, צונח לעבר טרפו וסועד את ארוותנו.

הפרפור מנקן לעיתים במושבות. הקן הוא מהילה חpora בקירות עפר. אורכה עשוי להגיע על פי רוב ארבע ביצים. צבע הביצה לבן. ההורים דוגרים במשך בתוליה. לשני מטירים במשך כ-25 ימים לפניה פריחתם מהקן ועוד כעשרים יום. הם מאכילים את הגוזלים שבועות אחדים לאחר מכן. פרפור עקוד משלים, ככל הנראה, 2 מהזרוי קינונו בשנה.

אָבִים רְכִים;

צבים רכיבים בישראל:

נהל, נחל הירקון: בכמה מן הנהלים הנשפכים לים התיכון חיו המין צב-רד מצוי בישראל כמוו כל הזוחלים, לצבים הרכבים אין חום גופם קבוע. ובנהל קישון בנחל שורק, אלכסנדר ובחורף, כשהתמפרטורה נמוכה, הם אינם פעילים ומתהפרים בקרקעית הנהל. כדי את ביצי הצבים, להבטיח את גדיילת הצבים הקטנים, אוספים אנשי רשות הטבע והגנים מדגירים אותם בסביבה מלאכותית ומהזיריהם את הצבים הקטנים למים לאחר התגברותם.

**בסוף שנות השישים ותחילת שנות השבעים של המאה העשרים נמצאו הרים הרים
גבוהים בוהה תורוני ברכותה ברקע חואנדה גורן גוביה גולגולת ורמות אונאי.**

כדי להבטיח את הישראלים, העביר צבים לשמרות החוללה היינריך מנדלסון הזוואולוג בעקבות השיפור במצב הנחלים, ועקב הנזקים שגרמה אוכלוסייה, 2004. בשנת הצבים למערכת הטבעית באגם החוללה, הוחל בהעברת הצבים הרכים משמרות החוללה ושורה ירבו חדירה. יישנו לחופי נחלים געמו.

Discus.co.il ©

Foto Alinsoot

©Tito Alinsoot

שחפית ים:

הוא עוף ממשפחת השחפיתיים [2] (שם מדעי: *Sterna hirundo*) שנקרא שחפית ים.

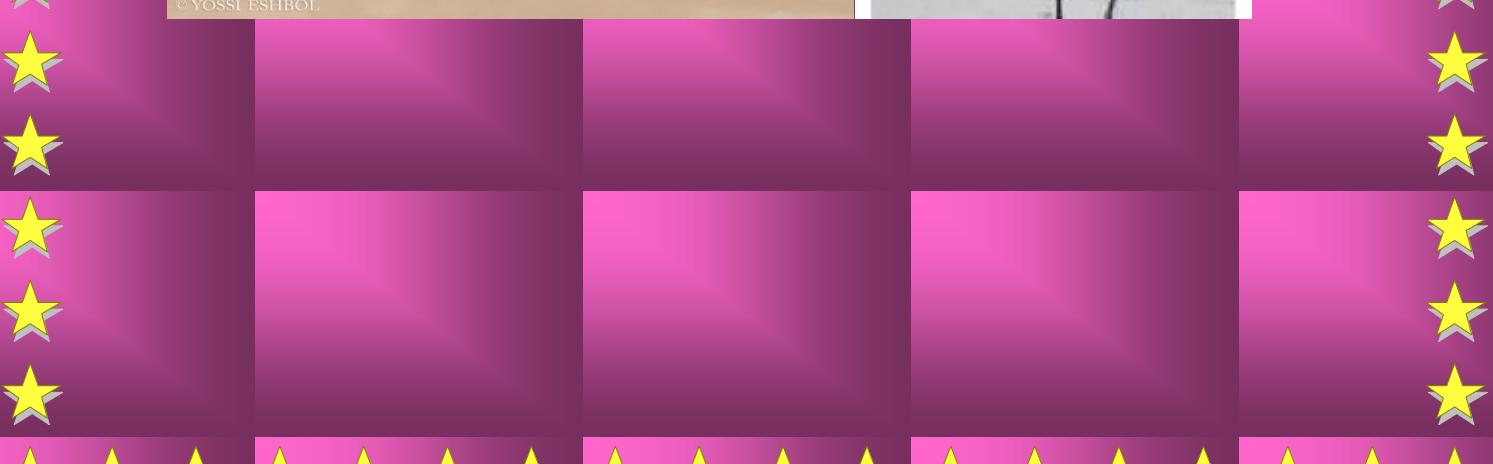
וממשקלה הוא כ-130 גרם. גוף השחפית מוארך שבחלית הימ היא עוף בגודל של תור ועדיין: צבע הראש והעורף הוא שחור חלקה העליון הכוללים את הגב והכנפיים אפורים והבטן לבנה.

שחפית הימ היא עוף לתקה והיא מקננת במושבות דגירה צפופות.

תפוצה:

שחפית ים נפוצה בכל אירופה ובחלקים מאסיה וצפון אמריקה בקיז, והוא חורף בחלקו הדרומי של כדור הארץ לאורך חוף אפריקה, דרום אמריקה ואוסטרליה.

בישראל ניתן למצוא את שחפית הימ לאורך חוף הים התיכון הצפוניים ובעמק החולה.

שלדג לבן-חזה:

מאפיינים:

אדום מוקשו, גדול ראשו. אורכו הממוצע הוא של שלדג לבן-חזה כ-28 סנטימטרים וגרונו לבנים חזה, בוהק ירוק-גווון כחול קצר. לגבו, לזרבו ולרובי כנפיו וארכד, זונבו ושראר גופו חום.

במזרחה עד לפיליפינים, במערב והמצריה התיכון של שלדג לבן-חזה נפוץ מאזור הבלקן. ניתן אחרים, לבן-חזה מצוי גם באזוריים שאינם בקרבת מקווי מים בנייני שלדג, הקלאים אך גם בקרבת שדות, וביצות למוצאו באזורי בריכות דגים לבן-חזה נפוץ ביותר בצפון הארץ ובמרכז, והחל בישראל. ובשדות בור באזורי חורשה משנות ה-80 נחזה גם באזוריים הקלאים בנגב.

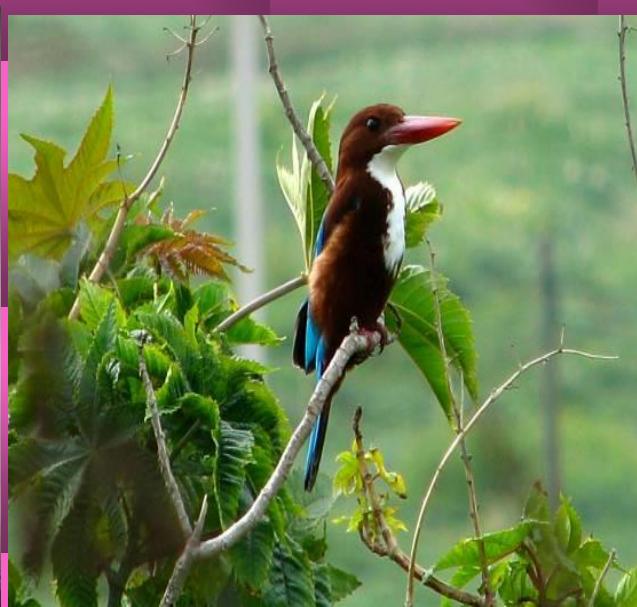
מחקרים שונים השלdeg ניזון מגוון גדול של טרף. בין השאר ניזון מימי רכיכות ישנן עדויות כי הוא ניזון לעתים גם מציפורים קטנות. זדו-חיים לטאות, מדגים (ראה תמנונות בקישורים חיצוניים) ומכרסמים.

כשבדרך כלל הטרייטוריה משותפת לזוג פרטיהם (זכר, לבן-חזה הוא עוף טרייטורילי ונקבה). מגן במלחילות באורך של כ-50 סנטימטרים אותו הוא חופר בגדיות מקווי מים או כדריות ולבנות. שני ההורים נע בין ארבע לשבע ביצים גודל התטולה. עפר בתיליו ולאחר מכן הגוזלים בוקעים מן הביצים, דוגרים לסירוגין במשך 19 יום בממוצע גדולים ועירומים. בין בקיעת ביצה אחת לאחרת ייתכנו הפרשי זמן כשהם עיורים בקרוב הגוזלים. הגוזלים מתת-תזונה ביותר. בין בקיעתם לפריחתם מהקן נפוץ מות כעשרה וארבעה ימים לאחר הבקיעה. ההורים ממשיכים להאכילם מספר פורחים מהקן שבועות לאחר פריחתם, בטרם יהיו בוגרים דיים לה חיים עצמאיים.

הרבה. קילו חזק וצוחני והוא נוהג להשמעו מנוקודות לבן-חזה מאופיין בקולניות גבוזות או בולטות בשטה, בעיקר בעת החיזור.

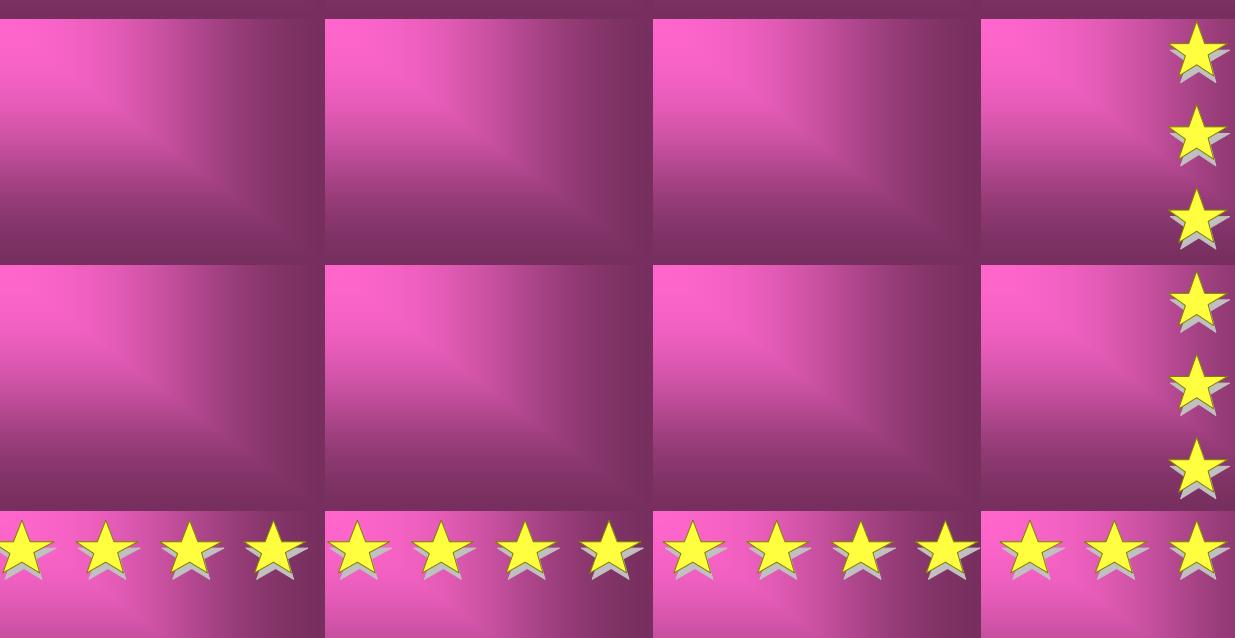
Steve Rooka/Sunbird

SOCACIO

Elior Kisley

שרשיר מצרי

ממשפחת הואמין (שם מדעי: *Anas crecca*) שרשיר מצוי המכונה גם שרשר.

הברווזים

של 53–59 ס"מ. משקל הזכרים השרשיר מגיע לארך 30–30 ס"מ, למוחת כנפיים מגיע ל-340 גרם בעוד הנקבות מגיעות למשקל 320 גרם. גופם של שני הזוויגים אפור אם כי נוצות הזכר אפורות כסופות והצדדים מפוספסים בקווים שחורים עדינים על רקע לבן. הגב שחור ואחריו הגוף בהירותם. החזה צהוב-קרם והראש ערמוני כשלאורכו עובר המוקף בפס לבן דק מלמטה. המקור שחור ושתוח עם קצת בשיפוע המזדקר פס-עין ירוק בולטות בחום והוא אך בעלת גבת עין מעלה. הנקבה דומה במראה מעט לנקבת בריכת מעת יותר פלומתית.

במצריה, אגן הים התיכון, דרום אירופה, וחורף במערב אירופה השרשיר הוא עוף הנודד בסתיו הוא חולף וחורף מצרי. נצפה בישראל. עד קו המשווה ובאפריקה הים התיכון להקת שרשירים נעה בדרך כלל מבנהה של ראש חץ. עד מרץ בחודשים ספטמבר

קטנים אותם הוא וסרטנים חלזונות, לרוב חרקיים, דגניים, השרשיר ניזון מצמחי מים שונים על הקרקע. השרשיר ניזון בדרך כלל מסנן משפת המים או שהוא אוכל זרעים אף בלילה אך בחורף הוא נאלץ לאכול גם בשעות בין הערבבים. במשך היום ברווז זה מצוי מאד ואני נתון בסכנה אם כי כמה אוכלוסיות נפגעות מזיהומי ביצות ופגיעה בסביבות מחייה.

©Lior Kislev